

ET VITNESBYRD PÅ SJØEN

Før vi bøyer hodet for bønn, vil jeg gjerne lese noe fra Guds Ord. Jeg liker alltid å lese Hans Ord; fordi mine ord vil svikte, de er av en mann, men Hans Ord kan ikke svikte. Og dere som følger nøye med på teksten, og så videre, la oss lese fra Matteus det 14. kapitlet i kveld, og begynner med det 22. verset.

Straks får Jesus disiplene sine til å gå i båten og dra foran Ham til den andre siden, mens Han sendte folkeskarene av sted.

Og da Han hadde sendt dem av sted, gikk Han opp i fjellet for å være for seg selv og be. Og da kvelden kom, var Han alene der.

Båten var nå midt ute på sjøen og ble kastet hit og dit av bølgene, for vinden var imot.

Men i den fjerde nattevakt kom Jesus til dem, gående på sjøen.

Da disiplene så Ham komme gående på sjøen, ble de forskrekket og skrek av redsel: Det er en ånd!

Men straks talte Jesus til dem og sa: Vær ved godt mot! Det er Meg. Ikke vær redde.

2 La oss bøye våre hoder nå i bønn. Mens våre hoder og hjerter er bøyd innfor Gud, er det et behov i bygningen i kveld, som du ønsker å gjøre kjent for Gud ved å løfte hendene dine og bli husket i bønnen? Måtte Herren se til deg, være oss nådig.

3 Vår Himmelske Far, vi kommer nå inn i Ditt Nærvær, gjennom Herren Jesus og i Hans Navn. Og vi vet, med den salige vissheten, at Han lovet oss, at om vi ville "be om noe" i Hans Navn, så ville Du gi oss det. Vi er veldig takknemlige for dette. Ord kan ikke uttrykke hvordan vi føler om det, med visshet om at vi har, at Du lytter til oss akkurat nå.

4 Du så disse hendene, Herre. Du vet hva de trengte. Du er den allvitende, allmektige, uendelige Gud, og vi vet at Du kjenner menneskenes hjerter. Du kjente tankene våre. Selv før vi noen gang ble skapt, kjente Du hver eneste tanke som vi noen gang ville få, for Du er uendelig.

5 Og vi ber, Herre, i denne stund, mens våre ønsker strekker seg etter Deg, se ned fra Himlene, Herre, og ta våre bønnebegjær til Ditt Eget hjerte, Herre, og svar oss i henhold til Din Herlighets rikdom. Gi oss vårt hjertes ønske, for vi stoler på at det er Din Guddommelige vilje. Og vi vet at det er Din glede å gjøre Din vilje.

⁶ Gi oss en mektig utgytelse av Ditt Nærvær i kveld, igjen Herre. Helbred de syke. Frels de fortapte, reis opp de som er døde i synd og overtredelser, og led dem til et nytt Liv i kveld. La oss se Jesus. Vi ber om det i Hans Navn. Amen.

⁷ Vær så god og sitt. Vi beklager at vi ikke har nok sitteplasser til alle. Men helt fra første kveld, sa de at de måtte avvise et stort antall mennesker, så vi beklager det. Og broder Grant har ikke fått bygd helt ferdig et rom til, heller, for . . . Jeg tror han skal flytte denne avdelingen til venstre. Den kjære, kjære broderen spurte meg i dag om jeg ville gjøre dette til en årlig ting, å komme tilbake til Dallas, til menigheten hans. En så flott invitasjon som det, i denne tiden, når dørene stenges så fort, og så vil mannen at jeg skal komme tilbake og gjøre det til en årlig ting, foreteelse. Jeg setter pris på det.

⁸ Jeg hadde en stund med fellesskap med dem i morges, med broder Gordon Lindsay og mange av dem. Broder Pearry Green, som er sponsor for det kommende møtet, nede i Beaumont, og som sitter bak meg her i kveld. Og mange av vennene våre, broder Don og hans kone. Vi er så glade for å ha dem her. Herren velsigne dem.

⁹ Nå, i kveld, bare . . . Jeg har prøvd å gjøre Budskapene mine så enkle som mulig, slik at selv et barn kunne forstå dem.

¹⁰ I morgen ettermiddag er det et evangelisk møte, og jeg skulle ønske at dere alle kunne komme ut.

¹¹ Nå, hvis du har møter i din egen menighet, ja, så blir du—du der du—du har din plass. Vi vil ikke at noen skal forlate sin egen menighet, for . . . Og så hvis du er syk og ønsker å komme for å bli bedt for, og menigheten din har møte i morgens ettermiddag, så snakk med pastoren din om det, så han ikke får et feil inntrykk, vet du. La ham vite at vi er her i samarbeid, for—for å hjelpe hele Jesu Kristi Legeme som oppholder seg her i Dallas og rundt omkring.

¹² Så, i morgens ettermiddag, tror jeg, klokken halv tre, skal jeg tale et evangelisk Budskap. Og så skal vi be for alle de syke, ta oss av alle bønnekortene og slikt, som er blitt utsatt gjennom uken, og be for dem alle i morgens.

¹³ Nå, emnet mitt i kveld, er mer som en liten dramatisering, bare for noen øyeblikk. Og jeg skal prøve å få så mye som mulig inn i kveld som jeg kan, i bønn for de syke. Min tekst er, "ikke vær redde, det er Meg", Jesus som taler. Emnet mitt er: *Et vitnesbyrd på sjøen*.

¹⁴ Det må ha vært veldig sent på ettermiddagen, solen må ha gått ned da dette skjedde, og det må ha vært en varm dag, omtrent som det er her inne.

¹⁵ Klimaanlegget er i ustand, og de jobber med det. Det er derfor jeg valgte et annet emne enn det jeg hadde tenkt å snakke

om, slik at jeg kunne være rask, så dere ikke må sitte i denne varmen.

¹⁶ Denne store fiskeren, etter å ha sett det han hadde gjennom dagen, hadde observert Jesus i Sin store tjeneste.

¹⁷ Jeg skulle ønske jeg kunne ha levd på den tiden, for å følge Ham. Men, du vet, jeg er glad jeg fortsatt har privilegiet til å gjøre det samme, se Ham gjøre ting. Og det er større å se Ham i dag enn det var da. Jeg har mer tro på Ham nå, og kan ha mer tro nå enn jeg kunne ha da, fordi vi har hatt to tusen år til å bevise at Evangeliet er rett. Og etter to tusen år, er Han fortsatt i live, og gjør akkurat som Han gjorde da, så vi har en større visshet og et sterkere grunnlag for tro nå, enn de hadde da.

¹⁸ Fordi Han var bare en Mann som gikk rundt med en påstand om at—at Han var sendt fra Gud og var Guds Sønn, og at Gud stadfestet Sitt lovede Ord for den tiden, ved Ham, og de hadde en viss grunn til å tvile på det. Teologene, de gjorde det! Og du ser at det var en patetisk ting, det var virkelig patetisk, fordi teologene ville ha trodd Det hvis Gud ikke hadde forblindet øynene deres. Bibelen sier det.

¹⁹ Og visste du at Han lovet at Han ville forblinde øynene deres igjen i dag, så de ikke ville se det? De ville være “oppfarende, oppblåste, som elsker lysten høyere enn de elsker Gud, utilgivende, baktalere, slike som er uten selvtukt og forakter de som er gode; de har en ytre form for guds frykt, men fornektet dens Kraft.” Helt nøyaktig et løfte som kommer tilbake igjen. Og du kan nesten ikke annet enn å synes synd på folk, og øynene deres er forblindet for denne tiden. Med Skriftstedene som Gud har lovet ville skje akkurat i denne tid, i denne stund, og vi ser rett på det og følger med på det. Og så ser folk, og rister på hodet og går bort, sier: “Jeg ser det ikke.” Det er en patetisk ting, men likevel må Skriften oppfylles. Det må være på den måten.

²⁰ Så disse disiplene hadde blitt utvalgt av Gud. La du merke til at Jesus sa til dem: “Før verdens grunnleggelse”, utvalgte Han dem, og de var en utvalgt Guds ætt. Det var derfor, når problemene dukket opp, og det så ut som folk hadde trengt Jesus opp i et hjørne, om et spørsmål, så var det ikke noe spørsmål for dem. De kunne ikke forstå det, men de var fast bestemt på å ikke kjenne noe annet enn Ham. “Bare Du har Livets Ord.” Og de var fast bestemt på å holde seg til Det, fordi de var bestemt til den tjenesten.

²¹ Og slik er det i dag, at menn og kvinner, som er bestemt til Evig Liv, vil komme til Evig Liv. “Alle Faderen har gitt Meg vil komme til Meg.” Det er Hans Ord, og det kan ikke slå feil. Det er—det er Guds Ord.

²² Og vi ser disse disiplene nå, som hadde et stort møte den dagen, ute på en stor eng, ved siden av et fjell. Og Jesus hadde sagt til dem: “Nå kan dere dra over sjøen, i forveien for Meg.”

Og Han gikk opp på et fjell, alene, for å be. Og disse disiplene, etter å ha møtt venner, kan jeg bare forestille meg hvordan de hadde det.

²³ Fordi, å møte venner, og deretter måtte skilles fra venner; omtrent når dere begynner å bli kjent, så må dere ta farvel. Og det har alltid vært en slags hjertesorg for meg, over hele nasjonen, rundt om i verden, har vært å møte venner og så å forlate dem, og vet at det er mange du ikke vil se igjen før du møter dem ved Dommen. Det er litt trist.

²⁴ Jeg kan forestille meg båten, med baugen dratt opp på stranden. Og det må ha vært Simon Peter, med de store, sterke armene og skuldrene, som dyttet båten rundt og styrte den ut i havet. Og de vinket alle farvel til dem på stranden. Og de ropte: "Kom tilbake igjen og ta med Mesteren over for å besøke oss! Og kom og ha et nytt vekkelsesmøte; vi er blitt så velsignet i dag!" Og nye venner vinket. Og han kom seg forbi resten av disiplene, og satte seg sannsynligvis ned ved siden av sin bror, Andreas, og tok opp årene.

²⁵ Båtene da ble enten drevet av vinden eller av årer som de rodde med. Og så satt de kanskje to i en båt, to på en side, og de . . . eller to i ett sete, rettere sagt, kanskje seks eller åtte åregafler. De rodde i takt, og på den måten kunne de holde båten på rett kjøll når stormene kom. Så, når det blåste normalt, kunne de heise opp et seil og seile.

²⁶ Må ha vært en varm ettermiddag, som det fremgår fra Skriften, rett før denne hendelsen, og så må det ha vært en veldig stille, solrik og varm ettermiddag. Solen var i ferd med å gå ned. Og de, idet de tok årene, og så løsnet de båten og vinket farvel til folket: "Håper å se dere igjen en gang", idet de beveget seg ut på havet. Og solen gikk ned og så kveldens skumring, og så etter en stund kom mørket.

²⁷ Og de må ha fått ganske god fart på—på roingen, og det er en anstrengende jobb når de store, tunge årene senkes ned i havet. Og de fleste av dem var—var fiskere, og store, sterke menn, som var vant med havet. Og derfor forventet de at Jesus skulle gå i båten og følge dem, ganske snart. Ja, de kom seg ut der, og de må ha rodd litt langs kysten; for liksom å få båten i gang, og så slappet de av.

²⁸ Kanskje unge Johannes må ha vært den første til å ta ordet, for han var den yngste i gruppen. Og det må ha vært han som sa: "Jeg begynner bare å bli litt trøtt. La oss ro litt langs kysten. Vente et øyeblikk, vi trenger ikke skynde oss. Han har ikke kommet ennå, så vi kan like godt vente en stund og få oss litt frisk luft."

²⁹ Og mens han satt der med hodet litt bøyd, må han ha startet et vitnemøte. Og det er det jeg vil snakke om. Det må ha vært han som reiste seg først og sa: "Brødre, uansett hva folk sier, og

hvor mye noen ønsker å være vantro, så er jeg absolutt sikker nå, etter i dag, at vi ikke følger en bløffmaker. Vi følger intet mindre enn Gud, for ingen mennesker kunne gjøre det Han gjorde i dag, uten at det var Gud. Dere vet, da Han tok de små brødene og brøt dem, og matet de fem tusen der, det er det mest fantastiske for meg. Det kunne ha vært tvil fram til i dag”, nå gjentar jeg bare hans vitnesbyrd så og si, “men det avgjorde saken”.

³⁰ Sa: “Jeg kan huske for mange år siden. Jeg bodde i nærheten av Jordan da. Og jeg kan huske, som liten gutt, hvordan min vakre, jødiske mor pleide å ta meg opp om ettermiddagen, og satte meg på fanget sitt og vugget meg ute på verandaen, da valmuene blomstret langs bredden av Jordan. Og hun pleide å se over mot ørkenen, denne ørkenen som vårt folk ble ført igjennom. Hun pleide å fortelle meg Bibelhistorier. En av de flotte historiene jeg husker, var den sunamittiske kvinnen, og da hennes lille gutt var død, og—og profeten reiste opp denne lille gutten fra de døde. Det pleide å være en spennende historie.

³¹ “Men en av de mest spennende historiene som mor pleide å fortelle meg, da sa hun: ‘Nå, Johannes, du er bare en liten gutt; men jeg vil at du skal huske når du blir eldre, at den store Jehova førte vårt folk opp av Egypt, og vi kom gjennom den ørkenen over elven der. Og i hele førti år, reiste de i ørkenen, ingen steder å hente klær, og ingen steder å spise. Og Gud lot det regne brød ned fra himmelen, hver kveld og mettet folket vårt i ørkenen, fordi de var på sin plikts post, mens de fulgte den mektige Jehova. Og nå, en dag kommer Jehova til å bli kjød her på jorden, i form av en Mann, Han vil bli kalt Den salvede, Messias’.

³² “Og jeg husker”, sa han, “som en liten gutt, hvordan mitt lille guttesinn pleide å tenke ut, prøvde å forstå: ‘Hvordan mettet Gud alle disse, to og en halv million menneskene i ørkenen? Hvordan fikk Han tak i alt brødet?’ Og jeg pleide å spørre mamma: ‘Mamma, gjorde Han, har—har Jehova en masse ovner der oppe i himmelen, og bakte Han alt brødet og løp ned om natten og la det ut på bakken, til folket, Og er Jehovas store himmel full av ovner?’ Hun sa: ‘Nei, sønn, du er for ung til å forstå. Ser du, Jehova er en Skaper. Han trenger ikke ovner. Han bare taler, og Hans Ord blir manifestert når Han taler. Han er mektige Jehova, og Han bare talte det. Og Englene la det utover på bakken, til folket.’

³³ “Og i dag, da jeg så Ham stå der, la dere merke til ansiktsuttrykket Hans? Det var ingen tvil i Hans sinn. Jeg klatret bak klippen og kikket på Ham mens Han tok brødet og brøt det, og ga det til . . . Sine tjenere, oss, til å dele det ut til folket. Og så da Han snudde Seg for å bryte det igjen, var brødet helt igjen. Og det gjorde Han hundrevis av ganger, helt til alle ble mette, og det ble samlet opp fulle kurver. Jeg vet at det ikke kunne vært noe mindre enn Jehova, fordi Han handlet som Jehova gjorde. Bare Jehova kan skape. Og jeg vet at den Mannen ikke er en

bløffmaker. Det er bare én Skaper, og det er Jehova. Og nå, av alle de tingene jeg har sett, det overbeviste meg.

³⁴ “Jeg vil at dere skal vite nå at hjertet mitt er fullstendig overgitt, og jeg tror fullt ut at Han ikke bare er en profet. Han er en profet, Men Han er mer enn en profet. Han er intet mindre enn Jehova Gud som bor iblant oss, fordi Han skapte brød, og Han hadde Jehovas gjerninger. Ikke rart Han kunne si: ‘Hvis Jeg ikke gjør Min Fars gjerninger, så tro Meg ikke; men hvis Jeg gjør Min Fars gjerninger, og dere ikke kan tro Meg, så tro gjerningene, for de vitner om Meg og forteller Hvem Jeg er’. En skulle tro at folk lett kunne ha sett det.”

³⁵ Og Johannes var overbevist om at Han var Messias, Den som Jesaja sa: “En Sønn er oss gitt, og Hans Navn skal være Rådgiver, Fredsfyrste, Mektig Gud, Evig Far.” Og Johannes var overbevist på grunn av det han hadde sett. Den unge karen gir sitt vitnesbyrd.

³⁶ Omtrent på det tidspunktet sa Simon Peter: “Vel, vent nå litt. Hvis vi skal ha et vitnemøte, vil jeg gjerne ha noe å si. Dere vet, jeg var veldig skeptisk til det hele, da min bror Andreas, som hadde vært på profeten Johannes’ vekkelsesmøter, som hadde vitnet om at Messias skulle komme, og at han ville introdusere Ham. Og jeg var litt skeptisk til det Andreas fortalte meg, fordi jeg har hørt alle slags Messias-historier og alt annet.

³⁷ “Men alle dere brødre husker min gamle far. Han het Jonas. Og dere husker ham, hvordan han var veldig sterk i sin tro. Jeg kan huske mamma og pappa og oss alle, da vi ikke hadde fått noe fisk, siden vi hadde fiske som et levebrød; vi trengte brød, og hvordan vi knelte ned på gulvet og ba til Gud, ‘Gi oss en fangst i dag, Gud, så vi kan selge fisken vår og betale gjelden vår, ha mat å spise.’ Og hvordan vi dro ut på havet, i stormen, og trosset disse stormene.

³⁸ “Og pappa, jeg kan se det grå håret hans henge nedover ryggen, en dag da han satt på kanten av båten og snakket med meg, sa han: ‘Simon, du er min eldste sønn. Du vet, jeg har alltid trodd, Simon, at jeg ville se Messias. Vårt folk har ventet på Ham siden Eden. Og vi er sikre på at Han kommer, uansett hvor lenge. Det er fire tusen år siden, sier du. Men jeg tror at Messias vil komme. Og hver eneste jøde har trodd at han ville se Messias i sin generasjon. Jeg håper å se Ham i min generasjon. Men det ser ut til at jeg begynner å bli gammel nå, jeg må slutte med sjølivet og begynner å få vondt overalt, jeg vil sannsynligvis ikke se Ham i min tid. Men kanskje du gjør det, min sønn.

³⁹ “Og jeg vil lære deg opp i Skriftene. Sønn, før Messias kommer på scenen, vil det skje alle slags ting, alle slags falske ting, fordi satan vil gjøre det, for å ødelegge innflytelsen til den sanne Messias når Han kommer.” Det har alltid vært slik; fremdeles slik.

40 Og så ser vi at han sa: “Jeg husker at han la armen rundt meg og sa: ‘Sønn, det er bare én måte som du kan identifisere Messias på. Nå har vi hatt hundrevis av år uten noen profet. Malakias var vår siste profet. Det er fire hundre år siden, vi har ikke hatt en profet. Men husk, Moses fortalte oss, i Skriften, at når Messias kommer, vil Han være en profet, når Han kom på scenen. Vi jøder er lært opp til å tro profeten. Og Messias’ reise på jorden er et talt Guds Ord, som Han har lovet oss. Og Ordet kommer alltid til en profet, og en profet stadfester det Ordet. Glem aldri det, gutten min! Det kan oppstå store ting, det kan oppstå stor entusiasme og—og store ting. Men husk, Messias vil være en profet, fordi vi vet at Gud aldri forandrer Sin handlemåte, og Han sa at Messias ville være en profet. Så husk, gutten min, profeter er de som har Herrens Ord. Og når Messias kommer, vil Han være en profet.’”

41 “Jeg kan bare fortsatt kjenne armen hans”, sa Simon, “idet han la den rundt meg. Og Andreas sto der og vasket garnet på det tidspunktet. Husker du det, Andreas?”

“Ja, Simon, jeg—jeg husker det.”

42 “Og Andreas prøvde å fortelle meg at denne Johannes var en profet. Jeg hadde andre ting å gjøre, måtte selge fisken og slikt. Så far har vært død i mange år, men jeg har alltid hatt det i tankene; pappa sa: ‘Denne Messias ville være en profet identifisert i Skriften, og ikke glem det, fordi det er et talt Guds Ord. Og det Ordet har alltid kommet til profetene; som identifiserte det, eller manifesterte det som var lovet for tidsalderen.’”

43 Og så sa Simon: “En dag”, sa han, “vet dere, ba Andreas meg om å gå på et møte. Og jeg gikk ned dit til møtet hvor denne Karen, Jesus, var. Og jeg hadde hørt alle slags rykter. Det var en Jesus som sto fram, før Ham, som lovet å være noe stort, som ledet fire hundre ut og alle sammen omkom, og så videre. Jeg trodde det bare var en av det slaget, med en slags stor entusiasme for en eller annen vekkelse, eller ett eller annet stort kirkesamfunn de skulle lage. Men en dag tenkte jeg at jeg ville bli med Andreas hit, broren min.”

44 Og jeg kan forestille meg at båten begynte å gyanke på det tidspunktet. Noen begynte å rope, og han sa: “Sett dere ned! Ikke få båten til å gyanke. Vent litt. Sitt stille.”

45 Og han sa: “Dere vet, da jeg gikk ned dit og sto foran Ham den første gangen, så Han meg rett inn i øynene og fortalte meg hva navnet mitt var. Han hadde aldri sett meg før. Ikke bare kjente Han meg, men Han kjente den gudfryktige, gamle faren min, som hadde lært meg opp i Skriften. Og jeg visste at Det var Messias. Det avgjorde saken for meg, akkurat der. Det var. Det gjorde det riktig for meg.”

46 Filip må ha sagt: “Kan jeg si et ord her?” Nå sa han: “Broder Natanael, ikke la dette såre deg; fordi du vet at vi studerte

skriftrullene i årevis, hva Messias ville være. Men da jeg så Ham gjøre det, gikk jeg av sted og fikk tak i min venn her, Natanael. Og da han kom bort . . .”

Natanael sa: “La meg fortelle det. La meg fortelle det.”

47 Åh, du vet, det er noe med når Jesus har gjort noe for deg, du—du kan nesten ikke stå stille, du må fortelle det selv. Stemmer ikke det? Hvis det er noe ekte, må du bare si det. Da han fylte Meg med Den Hellige Ånd, vil jeg fortelle om det. Jeg vil at noen skal vite om det. Ikke at noen andre forteller det; jeg ønsker å si det selv.

48 Og jeg bare forestiller meg, at Natanael ble helt begeistret og sa: “Dere vet, jeg vil gjerne si dette. Jeg var litt skeptisk til deg, Filip, da du fortalte meg det. Jeg spurte deg: ‘Kan det komme noe godt fra Nasaret?’ Og du ga meg det beste svaret som man noensinne kunne fått: ‘Kom og se.’” Det fungerer bra i dag. Det er riktig. Ikke bli hjemme og kritiser. Kom, finn ut selv, ser dere. “Sa: ‘Kan det komme noe godt fra Nasaret?’ Sa: ‘Kom og se selv.’ Og du vet hva du hadde fortalt meg.

49 “Og da jeg kom inn i Hans Nærvær, og Han fortalte meg at jeg var ‘en—en hebreer, en israelitt, og var en ærlig mann’, så visste jeg det.

50 “Men jeg undret: ‘Hvordan kan det stemme?’ Han så ut som en vanlig mann. Jeg forventet at Messias skulle komme ned en gullforgylt korridor fra Himmelen, rett ned til lederen for kirkesamfunnet her, til Jerusalem, gå ut og si: ‘Kaifas, Jeg har kommet.’ Men de oppdaget at Han kom fra Nasaret, fra en fattig familie; og faktiske hadde Han et slags dårlig rykte, som et ‘uekte barn’. Her sto Han, kledd i vanlige klær, ikke som en prest eller noen; bare en vanlig mann. Og jeg tenkte, da jeg gikk opp dit: ‘Hvordan kan det være en Messias? Ett gammelt klesplagg på Seg, som Han hadde brukt siden Han var en ungdom, og her i det samme klesplagget; og håret Hans hang nedover ryggen Hans. Og som en vanlig mann på gaten.’

51 “Og Han så meg inn i ansiktet og sa: ‘Før Filip kalte på deg, da du var under treet, så Jeg deg.’ Det avgjorde saken for meg. Jeg visste, ved Ordet, at det var Messias. Det var Ham.”

52 Og båten må ha gynget, og vitnemøtet var i gang. Åh, for en fantastisk stund de hadde, ute på havet der, hadde det bare herlig.

53 Andreas sa: “Jeg vil gjerne fortelle noe som forvirret meg en liten stund. Husker dere da vi—vi skulle ned til Jeriko? Han sa: ‘Vi må dra opp; Jeg må reise gjennom Samaria.’ Så dro Han opp til Samaria og til byen Sykar der, da Han sendte oss alle av sted for å kjøpe matvarer borte i byen.”

54 “Åh, ja, det husker jeg godt!” Alle sammen: “Ja, ja!” Båten bare gynget, alle hadde et fantastisk vitnesbyrd etter at vekkelsesmøtet var over. Så de hadde dette vitnemøtet.

55 Og han sa: “Ja, og dere husker at vi listet oss bort, og til vår overraskelse så vi vår Mester snakke med en beryktet prostituert. ‘Hm-hmh’, tenkte vi, ‘det er ille. Se på Ham der ute som snakker med denne unge kvinnen. Og sendte oss bort, og her er Han her ute med denne beryktede kvinnen som sitter her.’ Husker dere, vi sto rett bak buskene, og vi lyttet til samtalen deres.

56 “Og vi hørte Ham si til henne: ‘Kvinne, gå og hent mannen din og kom hit.’

57 “Og vi sa: ‘Vel, vi kan ha tatt feil, kanskje kvinnen bare var rettmessig gift.’

58 “Og hun så Ham inn i ansiktet og sa: ‘Sir, jeg har ingen mann.’

59 “Husker dere hvordan motet sank i oss? ‘Vår store Messias som vi hadde tillit til, ble tatt i å lyve her, i samtalens hete, fordi Han sa, “gå og hent mannen din”, og hun vitnet tilbake at hun ikke hadde noen mann. Nå har det slått tilbake på Ham.’ Husker dere hvor overrasket vi så ut, og at det tok pusten fra oss?”

“Ja, jeg husker det.”

60 “Og så husker dere de neste ordene? Han sa: ‘Du har sagt sannheten, fordi du har hatt fem, og den du bor med nå er ikke din.’ Åh, husker dere vitnemøtet bak buskene? Du store!” Ser dere, du kan ikke sette Ham fast. Han er Gud. “Åh”, sa Simon, “det bare . . .” Andreas sa: “Det avgjorde saken for meg.”

61 Bartolomeus sa: “Vent, jeg vil gjerne komme med et vitnesbyrd. Kan jeg gjøre det, brødre?”

62 “Vel, det kan du vel, vi har god tid. Han har ikke kommet bort ennå, så vi ror bare litt til. Kom igjen, Bartolomeus, du vitner.”

63 “Vel, en av de store tingene for meg, husker dere søsteren vår nede i Jeriko, som heter Rebekka?”

“Ja.”

“Og mannen hennes drev en restaurant der nede.”

“Hm-hmh.”

64 “Og—og han var en forretningsmann, og han het Sakkeus.”

“Ja, ja, jeg husker ham godt.”

65 “Dere husker, hun var—hun var en av våre søstre. Hun hadde trodd på Herren, og hun var så redd for at Sakkeus skulle la alt sammen passere uten å ta imot Jesus. Og, åh, Sakkeus var en veldig god venn av presten der. Og så ba hun om at noe skulle skje, slik at øynene hans skulle åpne seg, og han ville erkjenne at dette var Mesteren, dette var Guds stadfestede Ord, gjort kjød iblant oss. Og vi prøvde å fortelle henne . . . fortelle ham om

hvordan Jesus fra Nasaret kjente hjertets hemmeligheter, som viser at Han var Ordet, fordi Ordet skjelner hjertets tanker.

66 “‘Tull’, sa han, ‘jeg tror presten. Det presten sier, er godt nok for meg.’ Fordi han tilhørte alle foreningene i byen, Kiwanis og alt annet, vet dere, så han . . . litt vanskelig for ham å oppgi det. Så Rebekka hadde bedt oss alle om å be—å be. Og hver gang vi kom til emnet om at Han var en profet, sa han: ‘Tull! Presten sier: ‘Han er Beelsebul. Han er en djevel. Han gjør det ved djevelens makt. Og Han er en som driver med mental tankeoverføring. Det er alt. Det er ingenting ved det.’ Så det finnes ikke noe slikt i dag; vi har ikke hatt profeter på hundrevis av år. Og hvordan kunne den Karen, som ikke engang har et medlemskort, hvordan kunne Han i det hele tatt være en profet? Åh, Han var overhodet ikke noe slikt!’

67 “Men, dere vet, Rebekka holdt fast, kona hans, og ba. Og en morgen da Jesus kom inn i byen, vel, da fant vi ut at, Rebekka fortalte oss at Sakkeus hadde gått ut på gaten, for å se Ham. Så han trodde ikke at Han var en profet, så han sa: ‘Jeg skal bare ta en grundig kikk på Ham’, slik han vitnet for oss på restauranten her om dagen da vi spiste. Så han klatret opp i et platantre, og sa: ‘Vet du hva, jeg vil bare skjule meg her oppe så Han ikke kan se meg. Jeg er en liten kar, uansett, veldig lav. Og jeg kan ikke se Ham der nede i folkemengden, så jeg vil bare klatre opp her i treet.’ Og han kom dit hvor to—to greiner møtes, og der satte han seg ned, ved disse greinene.”

68 Det er bare et godt sted å sitte ned og studere det hele. Det er der to veier møtes, din og Guds; dine ideer. Det er en god ting, å tenke over det.

69 “Så han sa: ‘Vet du hva, Han må ha vært en profet. Han kunne ha vært det. Det kunne være mulig at jeg tar feil. Så jeg sier deg, jeg skal følge nøye med på Ham; og Han vil ikke kjenne meg. Så jeg skal bare ta bladene og trekke dem inn slik, rundt meg, og jeg vil skjule meg, så Han ikke vil se meg i det hele tatt. Og jeg vil se på Ham når Han kommer forbi. Og hvis Han ikke ser ut til å være et godt menneske, skal jeg si Ham det rett ut, her jeg sitter oppe i dette treet.’ Så han holdt utkikk, og hadde et blad han kunne løfte opp, for å se Ham når Han kom rundt hjørnet.

70 “Og da Han kom rundt hjørnet, gående nedover gaten, vet dere, så fra den ene siden til den andre, og disiplene sa: ‘Gå til side. Jeg beklager.’ Og folk med syke barn og slikt. ‘Jeg beklager, Mesteren er forferdelig sliten; det store møtet i går kveld.’ Og på en høflig måte: ‘Vil dere være så snille og gå til siden og slippe Ham forbi, mens Han er på vei ned til byen, og vil dere være så snille og bare gå til siden?’ Og Sakkeus sitter her oppe i treet og ser ned på Ham.

71 “Og Jesus kom rett under treet, stoppet opp, kikket opp og sa: ‘Sakkeus, kom ned derfra. Jeg drar hjem med deg i dag, til

middag.' Det avgjorde saken for meg. Han visste at han var der oppe, og visste navnet hans, hva han var. Det avgjorde saken. Det er Messias, for meg. Ja, sir. Fordi vi vet at Messias skulle gjøre det. Ja visst. Og så Han måtte gå hjem med ham, den dagen til middag. For en herlig tid det var! Vi husker det."

⁷² Dere vet, det må ha vært omkring det tidspunktet, vitnemøtet var i gang. Dere vet, disse disiplene der ute på havet og vitnet, det må ha vært i den mørkeste natten et sted, oppe i de nordlige områdene der, at satan må ha beveget seg over åsen og kikket ned. Han så på vitnemøtet, og han fant ut at de hadde dratt av gårde uten Ham. Der var muligheten hans.

⁷³ Ser dere, jeg tror at den scenen så og si har utspilt seg igjen, gjentatt seg selv. De hadde, i vekkelsens begeistring hadde de dratt av sted uten Ham. Og jeg tror at det er mye det som har skjedd med oss i dag, at i denne forvirringens tid, og etter denne store vekkelsen som vi har vært vitne til. Den har feid over hele verden. Hver nasjon har sett vekkelsesilder bli tent og brenner; store helbredelsesmøter; folk mottar Den Hellige Ånd, i ti tusenvis på tusenvis. Og i begeistringens over det, slik som disiplene som vitner om hva Han har gjort, "og, åh, vi så Ham gjøre *dette*, og vi så Ham gjøre *det*", jeg tror vi har gått av gårde i likhet med dem, uten Ham.

⁷⁴ Vi har hoppet på de store mulighetene som—som vekkelsen har lagt fremfor oss. Vi har hoppet på mulighetene til å tjene mye penger, menighetene, bygge større bygninger, flotte, store steder for millioner av dollar, flotte skoler, utdanningssystemer og få våre kirkesamfunn til å vokse. Og så har vi våre kommunismeprogrammer, antikommunisme, det er alt vi kan snakke om i dag. Og før du vet ordet av det, har satan fått øye på oss i våre antikommunisme-programmer, i våre store denominelle programmer, og i våre "en million mer", og så videre, som de har.

⁷⁵ Og vi har gått av sted uten at de gamle bønnemøtene og dåpen i Den Hellige Ånd har kommet tilbake, til ilden er i ferd med å slukne. Du kan rope ut og prøve å få folk til alteret, og de bare går opp som om de nesten var døde, de kvier seg for å komme. Og så blir forkynnerne bedt om å komme å be med dem: "Åh, hvorfor spurte han meg?" Og de kommer dit, og man kan knapt nå inn til dem. Og de står der bare i noen få minutter, ser opp på deg og går tilbake og setter seg på plassene sine. Etter min mening, har ilden sluknet! Noe har skjedd. Lytt! Det vi trenger er en vekkelse, at syndere, som ser på Kristus, omvender seg, løper til alteret med hendene løftet, og roper om nåde, og hele menigheten er i fyr og flamme, med Guds herlighet.

⁷⁶ I vår begeistring over muligheten til å få denominasjonene våre til å vokse, har vi bygd større skoler for å utdanne forkynnerne våre, og har ført dem lengre bort fra Gud enn de var

til å begynne med. En blir ikke kjent med Gud ved utdanning. En blir ikke kjent med Ham ved teologi. En blir kjent med Gud ved tro. Du kan ikke forklare Gud. Han kan ikke forklares.

⁷⁷ Se hva det har ført til, vi i pinsebevegelsen som tidligere var pinsevenner. Kvinnene våre har klippet av seg håret, bruker sminke. Våre menn tillater det. Våre forkynnere tillater det. De er redde for å si noe om det. Menigheten vil utestenge dem hvis de gjør det. Åh, vi trenger virkelig en storrengjøring fra prekestolen helt ned til kjelleren. Det er en skam. Det er en vanære.

⁷⁸ En mann kom til meg for ikke lenge siden og sa: “Broder Branham, folket elsker deg.” Men sa: “Du skjeller dem alltid ut, skjeller ut kvinnene, for å ha kort hår og slikt.”

Jeg sa: “Bibelen sier at det var en skam for henne å ha det.”

⁷⁹ Hun vanærer mannen sin når hun gjør det. Og det er absolutt et tegn på at du har gått bort fra Gud. Husk, i Samsons tilfelle var langt hår et nasareertegn på at han hadde gått fra verden, til Guds Ord. Og når dere klipper av dere håret, kvinner, benekter dere nasareertegnet deres. Dere har gått til Hollywood i stedet for tilbake til Bibelen. Bibelen sier: “La dem være snauraket.” Ser dere, det er en skam, og forkynnerne sier ikke noe om det.

⁸⁰ Denne mannen sa til meg: “Hvorfor lar du ikke kvinnene være i fred?” Sa: “De ser på deg som en profet.”

Jeg sa: “Jeg har aldri sagt at jeg var en profet.”

⁸¹ Sa: “De ser på deg som det. Lær dem hvordan de kan motta åndelige gaver og gjøre noe. Du burde lære dem store ting, viktige ting.”

⁸² Jeg sa: “Hvordan kan jeg lære dem algebra når de ikke en gang vil lære ABC-en sin, hvordan leve et anstendig liv? Hvordan skal du gjøre det? Ja, gå ned til det første.”

⁸³ År etter år, reiser jeg landet rundt, og det blir verre hele tiden. Det er noe galt et sted, det er ikke med Ordet. Ikke rart vi ikke klarer å holde vekkelsesilden brennende. Vi trenger en tid med storrengjøring. Gud vil ikke gjøre det før vi kommer tilbake igjen. Vi trenger en tid med storrengjøring.

⁸⁴ Og du mann, du lar din kone gjøre noe slikt, bruke shorts! De er ikke metodister, baptister. Det er pinsevenner, det stemmer, “ytre form for gudsfrykt, Laodikea Menighetstid, lunken”, bærer pinsens navn, det er alt. Pinsen er ikke et navn, det er en opplevelse av dåpen i Den Hellige Ånd, som renser folket. Ikke rart vi ikke kan ha store helbredelsesmøter og slikt, det er noe som gikk galt et sted. Det er satan, så oss ute mens vi prøvde . . .

⁸⁵ “Vel, sier vi noe om det, vil de melde seg inn et annet sted.”

⁸⁶ Husk, man duller ikke med kristne. Kristne er robuste. De er Guds menn og kvinner, som står for Gud, uavhengig av hva noen andre har å si. Du trenger ikke å bønnfalle dem og

overtale dem, og parfymere dem og skjemme dem bort. Det er kryssede drivhusplanter, som ikke er verdt noe, de vil aldri bringe fram noe.

⁸⁷ Minner meg, som en . . . Det er snart hekketid. Jeg la merke til noen småfugler i dag, der borte, små spurver som bar halmstrå til reirene sine. Om ikke lenge vil de hekke, og få klekket ut de små eggene sine. Dere vet, en liten fugl kan ha et rede med egg, og hun kan sitte på det redet med egg, og hun snur dem rundt jevnlig; tar de små føttene sine og snur dem rundt, og sitter der. Nå, hvis hun lar eggene bli kalde, etter at de en gang har blitt varmet opp, vil de ikke klekkes. Og hun bare flyr av gårde og får tak i en munnfull mat, og rett tilbake på dem igjen.

⁸⁸ Og dere vet, den gamle fuglemoren, hun kunne sitte der på de eggene og snu dem annet hvert minutt, og ikke . . . til og med ofre og faste til hun er så svak at hun ikke klarer å forlate reiret. Men med mindre den morfuglen har vært i kontakt med hannfuglen, kommer ikke eggene til å klekkes. Spiller ingen rolle hvor mye du duller med dem, de kommer ikke til å klekkes. De vil ligge rett i reiret og råtne.

⁸⁹ Og nå er tiden virkelig her for at pinsevennene bør komme sammen med Maken, Jesus Kristus; fordi vi får ikke annet enn et rede fullt av råtne egg, fornektet Troen, går inn i Kirkenes Verdensråd, og kaller det noe stort å sitte ved siden av paven og sier at "det er åndelig". Hva i all verden feiler det dere, dere pinsevenner? Vet dere ikke at Bibelen fortalte at disse tingene ville skje? Og vi roper fordi metodistene og baptistene kommer inn, og så alle disse andre tingene som det. Innser dere ikke at da den sovende jomfruen kom for å kjøpe Olje, var det akkurat den stunden da Brudgommen kom? Og de fikk ikke Oljen! Du vet, Bortrykkelsen vil skje så hemmelig, og forsvinner, en av disse dager, at du vil ikke engang vite at det skjer. Det vil være borte, og du vil lure på hva som skjedde.

⁹⁰ Akkurat som da Johannes kom til jorden. Og de sa til Ham, sa: "Vel, Bibelen sier at Elias må komme først." Han sa: "Han har allerede kommet, og dere visste det ikke."

⁹¹ Slik vil det bli, en dag, de vil si: "Jeg trodde dette skulle skje før Trengselsperioden. Jeg trodde Bortrykkelsen skulle finne sted." Ordene kan komme tilbake: "Det har allerede skjedd, og du visste det ikke." Hm-hmh. Det kan være senere enn du tror. Åh, våkne opp, menighet! Jeg bør slutte med det; jeg kom ikke hit for å lære, jeg tenkte bare jeg ville slå det fast, bare så dere kunne få det i tillegg.

⁹² Husk, broder, satan har sett disse store programmene, en kirke prøver å overgå den andre, ett kirkesamfunn prøver å overgå et annet, luker ut all uvitenheten og må gi dem en test i psykologi, ha en psykolog til å teste en mann før han drar ut på misjonsmarkene. Pinsevenner! Nei, det—det—det er ikke

presbyterianerne, det er pinsevennene. En psykisk test kreves av en viss gruppe pinsevenner, stor gruppe, før misjonærene kan gå ut på feltet.

⁹³ Hva om de hadde en slik test? De hadde en test. Det var en pinse-test i begynnelsen, da de ventet på den øvre sal til det kom Ild fra det Høye, og Guds Kraft. Det var testen.

⁹⁴ Ikke en eller annen verdslig, halvfull psykolog som står der og prøver å analysere psyken, hvis du er litt anspent eller noe, sier de: "Du er helt uskikket." Selv om det uten tvil beviser at en mann som er ekstremt åndelig, er nervøs, han må være i den tilstanden for å komme inn i Det. Så slik er det, ser dere, og bare roter til det Gud har prøvd å gjøre i årevis, og kommer tilbake med programmene sine og sine store . . .

⁹⁵ De blir begeistret når de ser mange mennesker samlet. Sier: "Hvis jeg kunne gjøre dem alle til Assemblies! Hvis jeg kunne gjøre dem alle til metodister!" Metodistene prøver å gjøre dem alle til metodister, baptistene prøver å gjøre alle til baptister, pinsevennene alle til pinsevenner! Åh, du kan ikke gjøre noe med det, Gud har bestemt dem fra verdens grunnleggelse. Vi må forkynne Evangeliet. Det er alt. Men, våre store programmer, vi har gått av sted uten Ilden. Vi har gått av sted og lagd oss en hjemmelaget ild, som man sier.

⁹⁶ Og vår kommunisme, nå er vi så redde, kommunismen har satt inn: "Hva vil den føre til?" Men, du vet, det store er ikke kommunismen. La meg fortelle deg det nå, jeg er ikke redd for kommunismen.

⁹⁷ Men det jeg er redd for, dere pinsevenner, er at dette Kirkenes Verdensråd kommer til å ta dere. Det er saken. Det kommer til å danne dyrets merke, og dere er nødt til å gå inn i det. Fordi dere er en organisasjon, må dere gå inn eller gå ut. Det er tingen, og enhver god, fornuftig, åndelig person vet det. Vi trenger enda et vitnesbyrd på sjøen, vi ser det nå. Og våre pinsevenner bare sluker det, krok, snøre og søkke: "For en flott ting det vil bli!" Når, metodist, presbyterianer, lutheraner, Kristi kirke og pinsevenner, dere må fornekte—fornekte deres store apostoliske lære, for å være en del av det. De vil måtte gjøre det samme. Dere vil ikke ha noe å si i dette. Det hele slår seg sammen med Roma, helt nøyaktig det som er bevist. Skriften sier det.

⁹⁸ Hva er i veien med predikantene som lar disse tingene komme til dette punktet, uten å advare folket? Gud vil stille dem til ansvar. Akkurat i denne vanskelighetens tid, var de i vanskeligheter, det var de. Det er ikke kommunismen som overtar; det er Kirkenes Verdensråd som kommer til å oppsluke alle sammen. Og husk, når du sier: "Vil ikke . . ." Det skjer, da er det for sent. Du har tatt dyrets merke. Da hører du til det.

⁹⁹ Du bør gå dit du kan komme deg bort fra det nå, ja, sir, bli forseglet inn i Guds Rike. Kristi Legeme er Kristi mystiske

Legeme, som er døpt inn i det ved Den Hellige Ånd; ikke sluttet seg til Det, tatt inn i Det, overtalt inn i Det, talt i tunger inn i Det, ropt inn i Det. Du er født inn i Det, ved Den Hellige Ånd. Det er riktig. Ja visst.

¹⁰⁰ Nå legger vi merke til disse tingene, med ett dukker det opp vanskeligheter. Åh, djevelen kikket bort og sa: “Hm-hmh, de er blitt helt oppstemte, de er bare der ute og hopper opp og ned, roper, har det kjempegøy. Vet du hva, akkurat nå har jeg muligheten til å senke dem. Nå blir jeg sint på dem også.”

¹⁰¹ Så reiste han seg over bakketoppen og begynte å puste ut sin giftige pust, puh: “Miraklenes dager er forbi. Tross alt tror jeg at disse menneskene bare er nervøse. Jeg synes de burde ta en—en—en mental test før de inntar misjonsmarkene.” Pinsevenner! Hh-hmh. Se hvordan hans giftige pust dreper Ordet: “Åh, jeg tror Det er noe annet, jeg—jeg tror det . . .” Ser dere, går rett tilbake som alle de andre kirkesamfunnene gjorde, det er akkurat den veien de går. De vil, det dreper det. I samme stund du organiserer det, drepes det. Det har det alltid gjort. Det vil det alltid. Det vil aldri reise seg igjen. Historien har aldri kunnet vise det. I—I denne Laodikeas Menighetstid var Kristus på utsiden av menigheten, banket på og prøvde å komme inn. Og de tåler Det bare ikke. De klarer ikke å høre på Det. Nå ser vi tiden vi lever i, vanskeligheter har kommet inn.

¹⁰² Og så begynner vi å bli klar over at mirakler ikke skjer lenger, slik de gjorde. De syke går hjem syke. Det er ikke på grunn av Gud. Det er på grunn av mangelen på vekkelse blant folket. Det er ingen vekkelse. De—de sitter og lytter; går hjem, sier: “Vel, jeg antar at det var ganske bra. Hm-hmh.” Ser dere, det er ikke den iveren. Det er ikke dette noe i folket som burde være der.

¹⁰³ Jeg husker for femten år siden, her i Arkansas, da jeg hadde et lite møte der oppe i Jonesboro, da omkring førti tusen mennesker prøvde å delta på dette, kom til møtet i en by med omkring femten tusen mennesker. Og de sov under lastebiler som fraktet bomull og alt annet, og beskyttet de syke barna sine med aviser, bare for å komme inn. De satt på plassene sine og ville ikke dra, dag og natt, og fikk sine kjære til å gå og kjøpe hamburger og en—en flaske brus; og ble der dag ut og dag inn, dag ut og dag inn. Hjertene deres brant, var i fyr og flamme. Bare den minste lille tingen Gud gjorde, det satte dem i brann. Og hundrevis av dem kom inn.

¹⁰⁴ Han er fremdeles den samme Gud i kveld, som Han var for femten år siden. Han er fremdeles den samme Gud i kveld, som Han var da Han skapte himler og jord.

¹⁰⁵ Men hva er det? Vi ble helt begeistret og ønsket å bygge opp organisasjonene våre, ønsket å bygge opp *dette* og bygge *dette* og lage noe flott og skinnende, for å konkurrere med Jones-familien, med metodistene, med baptistene, med presbyterianerne. Du er

ikke av dem. Nei, det er du ikke. Det er folk fra kirkesamfunn, som er helt i orden, ingenting imot dem. Det er nok av fine kristne blant dem, men du burde ikke assosiere deg i de vantro gruppene. "Folk som forneker Dens kraft", du skal ikke ta parti med dem.

¹⁰⁶ Du vet, problemet med det, er at dere prøver å få Hollywood inn i menigheten. Det dere burde prøve å gjøre, er å få Hollywood ut av menigheten. Skjønner? Dere prøver å gjøre bygningen deres så vakker, dere prøver å gjøre kirkesamfunnet deres så stort, at det vil tiltrekke seg oppmerksomheten til folket. Vi kan ikke gå over på deres side. Vi må få dem på vår side. Alt som skinner, husk, Hollywood glitrer av verdslighet, mens Evangeliet gløder i ydmykhet. Det er ganske stor forskjell på å skinne og å gløde. Evangeliet gløder i enkelhet og saktmodighet og ydmykhet og kraft. Mens, Hollywood skinner, og alle jubler og roper og trekkes til det. Skjønner? Vi trenger ikke det.

¹⁰⁷ Vi ønsker å leve i slikt Lys. Han sa: "Dere er jordens salt." "Hvis saltet har mistet sin kraft", det er dets styrke i Evangeliet. Vi burde ha noe som beveger seg i menighetene våre, slik at metodister, baptister, presbyterianere og alle sammen, ville lengte etter å komme. Vi burde være så salte! Salt gir tørst, skaper en tørst. Salt er kraften, hvis det kommer i kontakt. Det må komme i kontakt.

¹⁰⁸ Og vi ser, at våre store planer for å prøve å konkurrere med metodist og baptist, med store bygninger og store plasser og godt utdannede mennesker, og større skoler og større høyskoler, og alt sånt. Vi har kommet ut i ren mani, og her har problemene kommet inn.

¹⁰⁹ Og det åndelige sinn ser seg rundt og sier: "Her, vent litt her, vil vi alle bli nødt til å bli med i det Økumeniske råd? Vil hele gruppen vår gå inn i det?" Ja visst, vil dere det. Det er helt riktig. Følg med og se om dere ikke gjør det. Bibelen sier at dere ville, helt riktig, og Kristus ville være på utsiden. Månen ble formørket før paven kom (den første som noen gang forlot Roma), her om kvelden, og viste dere et tegn på himmelen. Uventet gjorde den det. Hvordan Herren gjør ting i denne tid, fantastisk!

¹¹⁰ Så i denne mørke stunden, da de var der, begynte det å blåse. Alt håp om å overleve var ute. Nå, hva skal du gjøre hvis denominasjonen din går inn i det Økumeniske råd? Hva kommer til å skje da med alle de store tingene som vi bygde her på jorden, det siste håpet borte?

¹¹¹ Men du vet, mens de var i ferd med å skrike, og alt håp var ute, de kunne ikke bli reddet; og plutselig så de Ham komme, gående på vannet. I den mørkeste timen kom Han gående inn.

¹¹² Vet du hva? Da Han forlot dem, visste Han at det kom til å skje, så Han gikk opp på den høyeste toppen som fantes i landet. Jo høyere opp du går, desto lengre kan du se. Og Han gikk opp, slik at Han kunne holde øye med dem, vet dere.

113 Og Han visste at dette ville skje. Han forutsa at denne tiden ville komme. “Som det var på Sodomas tid, slik skal det være i Menneskesønnens komme, når Menneskesønnen blir åpenbart.” Da må Sønnen åpenbares. Denne onde og utro generasjonen vil søke etter et tegn. Den vil få et tegn. Den vil forkaste det slik de gjorde da, men det vil være tegnet på oppstandelsen. Han er fremdeles i live, og handler som Han gjorde da.

114 Vi ser, at i denne viktige stunden, da disiplene var i nød, gikk Han opp slik at Han kunne holde øye med dem. Han satt der oppe på en høyde og holdt øye med dem.

115 Og nå steg Han ikke opp på et fjell denne gangen, men Han steg opp fra graven, steg opp gjennom luften, bortenfor månen, stjernene, så Han gikk så høyt at Han må se ned for å se Himmelen. Og der sitter Han, i det Høye. Nå følger Hans øyne med på spurven, og jeg vet at Han våker over oss. Han passer på.

116 Og akkurat her i denne mørkets time, når alle menighetene har gått inn i store programmer, og de har *dette* programmet og *det* programmet, fullstendig programmert som resten av kirkene er, denominasjonene. Og hva har skjedd? I den mørkeste timen, når de virkelige ånds-fylte menneskene undrer seg: “Hva kommer til å skje? Se på barna mine!” Mannen sier: “Se på kona mi! Se på *dette!*”

117 Og de avslutter bønnemøtet på søndag eller onsdag kveld, tidlig, slik at de kan gå og se på *We love Sucky*, eller noe sånt, på TV. “De elsker verden, mer enn de elsker Gud.” Oppfører seg som dem.

118 Jeg fortalte en dame her om dagen, hun hadde kledd seg i en altfor tettsittende kjole. Jeg sa: “Søster, den kjolen er for tettsittende. Det høres kanskje ikke bra ut for meg å fortelle deg det, men det er den. Du er en kristen, og du kan bli en snublestein.”

119 Hun sa: “Vel, broder Branham, vet du hva?” Hun sa: “Dette er den eneste typen de lager.”

120 Jeg sa: “De selger fremdeles stoffer, og de har symaskiner. Det er ingen unnskyldning.” Ja.

121 Hør her, la meg fortelle deg noe, min kjære venn. Ikke for å kritisere deg. Nei, sir. Jeg prøver å holde deg unna pinens sted. Så lenge den ånden er i deg, kommer du til å gjøre det. Det er riktig. Du må bli født ut av det. Nå kan du gjøre hva du vil med den bemerkningen, men la meg fortelle deg noe, ser du: “Der ditt hjerte er, der er din skatt også.”

122 La meg fortelle deg. Du kan være ren som en lilje for mannen din, og du kan være ren som en lilje, unge jente, for kjæresten din, men en dag vil Gud stille deg til ansvar for å ha drevet hor. Du er skyldig når du kler deg på den måten. Jesus sa: “Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor

med henne i sitt hjerte.” Og når den mannen må stå til ansvar, den synderen, fordi han så på deg, for å ha begått hor, hvem viste seg fram for ham? Tenk på det. Dere pinsekvinner, skam dere! Ser dere? Skam dere!

¹²³ Jeg elsker dere, det er derfor jeg sier det. Kjærligheten er korrigerende.

¹²⁴ Vi er i ren mani, et stort kles-mani. Det er det samme, og i stil med verden. Han sa: “Elsk ikke verden, heller ikke tingene i verden; hvis du gjør det, er ikke Guds kjærlighet engang i deg”, det spiller ingen rolle hvor mye du taler i tunger, hopper opp og ned, danser, klipper håret, kler deg i slike kjoler. Dere menn tillater det. Dine egne frukter forteller deg hvor du er. Det er helt riktig. Ikke rart vi er i et slikt kaos som vi er, og med kommunismens vinder, religiøsitetens vinder, den økumeniske organisasjonens vinder!

¹²⁵ Det er en—det er en foreningens tid, en organiseringens tid. Fagforeningene organiserer arbeiderne, og bråker med det. Nasjonene har FN, de forener seg. Menighetene forener seg sammen. Hva viser alt sammen? Det viser at Kristus og Bruden er i ferd med å forene seg. Det er det det vitner om. Alle disse skyggene av ting, viser at det positive nærmer seg. Følg med nå idet vi avslutter, for det begynner å bli for sent.

¹²⁶ Og legg merke til nå, i den avgjørende stunden da alt håp om å overleve var ute, så de at Noen kom, gående på vannet, som kom mot dem. Og det triste var, lytt nøye, det eneste som kunne hjelpe dem, var de redde for. De sa: “Det ser spøkelsesaktig ut. Det kan være, vet dere, en ånd.”

¹²⁷ Hvis ikke det har skjedd igjen! De er redde for Det. De er redde for spådom, de er redde for en slags djevelmakt; når Jesus sa at Det ville skje i denne tid. Det eneste som kan hjelpe dem, er Jesus Kristus. Ikke et annet kirkesamfunn, ikke at alle sammen forener seg; det kommer bare til å gjøre det verre enn noen gang. Det eneste som kan hjelpe deg er Jesus Kristus.

¹²⁸ Og da Han lovet å komme tilbake i de siste dager, på denne måten, og gjøre dette, og lovet (akkurat som før løftessønnen kom til Abraham, den første ætt) Abrahams kongelige ætt, Jesus ville . . . sa ville se det samme. Før Løftessønnen, ville Gud manifestere Seg i kjød og gjøre nøyaktig som Jesus gjorde, som Han sa Han ville gjøre, akkurat som var sagt ville skje i de siste dager. Og her er alle disse løftene, som vi kunne legge fram, i dusinvis, rett her foran dere, at dette skulle finne sted.

¹²⁹ Og menighetene, som burde stå med åpne armer, for å ta imot Det: “Jeg er litt redd for Det. Det tilhører ikke vår gruppe, ser du.” Og de er redde for Det. Det eneste som kan bringe dem til Kristus, er Kristus Selv, og de er redde for at Det er noe skummelt. “Åh, jeg vet ikke. Det kan være overnaturlig, skjønner

du. Og jeg er ikke sikker på Det.” Redde for det eneste som kan hjelpe dem.

¹³⁰ Og i den mørke stunden i nød, den utvalgte menigheten, den gruppen som satt der ute, var redde for at det kunne være skummelt, de ville ikke ha noe med det å gjøre. Så kom den skjønne Røsten: “Vær ikke redde. Det er Meg.”

¹³¹ Han er Ordet, ikke sant? Han forandrer Seg aldri, Han forblir Ordet. Nå, kan du ikke høre Ordet si, i kveld: “Han er den samme i går, i dag og for evig. Vær ikke redd; det er Meg”?

La oss bøye våre hoder.

¹³² Himmelske Far, kvelden er varm. Tiden er mørk, hvordan Ilden har sluknet fra alteret. Du sanker i åkeren. Du sa: “Himmelriket kan lignedes med en mann som tok et garn og gikk til sjøen, kastet det ut, og da han dro det opp. Himmelriket var på den måten.” Herre Gud, en dag kommer den siste fisken som er i vannet! Du sa: “De fanget alle slag.” Evangeliets garn fanger alle slag; det fanget skilpadder, kreps, edderkopper, slanger, åtseleterfisk. Vi vet ikke hva det fanger, men det var noen fisk der som Du lette etter. Det er Du som er Dommeren. Men vi innser at skilpadden, krepsen og alle, går raskt tilbake til gjørmehullet igjen, tilbake til vannet. Men en dag vil den siste fisken som er bestemt, forutbestemt til å komme, den siste delen av Legemet, bli trukket opp fra sjøen.

¹³³ Du kastet ut et garn på tiden til Luther og Wesley, Alexander Campbell, John Smith, Calvin, Knox, Finney, Sankey, og så videre; i Pinsetidsalderen, på tiden til F.F. Bosworth og Frochman, de store mennene. Du kastet ut garn på tiden til Billy Sunday, videre ned gjennom tidsalderen.

¹³⁴ Og nå leter Du fortsatt gjennom sjøen. Er det en av dem som sitter her i kveld, Herre? Hvis det er det, måtte de være som den unge kvinnen ved brønnen. Selv i sinprostituerte tilstand, anerkjente hun fortsatt at Du var Messias. Hun så tegnet. Det var alt. Hun sa: “Jeg skjønner at Du er en profet.” Hun hadde ingen anelse om at det kunne være Messias. Hun sa: “Vi venter på en Messias”, med andre ord. “Vi vet at når Messias kommer, vil Han fortelle oss disse tingene.” Og Du sa: “Jeg er Han.” Det var alt.

¹³⁵ Nå, i kveld, Herre, la dem se at: “Det er Meg; vær ikke redde. Det er Mitt løfte.” Helbred de syke, Herre, frels de fortapte, fyll de tomme.

¹³⁶ Måtte vi gå av sted i kveld og si i våre hjerter, mens vi går bort, som de som kom fra Emmaus: “Brant ikke våre hjerter i oss da Han forkynte til oss i kveld, i bygningen, Hans Guddommelige Nærvær!” De skjønnte at det var Deg, de inviterte Deg inn og deres øyne ble åpnet. Måtte hver og en av oss, i kveld, invitere Deg inn. Hvis vi ikke forstår Det, må vi invitere Deg inn, likevel. Det er den eneste måten Du kan åpenbare Deg Selv på.

137 Og vi legger merke til måten Du åpenbarte Deg på, etter Din oppstandelse, Du gjorde noe på samme måte som Du gjorde før Din korsfestelse. Kom nå i kveld, Herre, Du sa at Du var “den samme i går, i dag og for evig”. Gjør igjen, for oss, som Du gjorde i dagene da Du sto her i kjød, på jorden. Vi vil gå hjem, lett om hjertet, som de. I Jesu Navn ber vi. Amen.

138 Nå i møtet, i kveld, vet jeg at det er fryktelig varmt, og vi har tjue minutter på å komme oss ut i tide. [Tomt område på lydbåndet—Red.] Jeg er . . .

139 Jeg kan ikke stoppe eller hindre de tingene jeg gjør. Jeg er drevet av Noe, jeg har alltid vært det, hele mitt liv, og Det har alltid vært riktig. Det har aldri fortalt meg annet enn det som står i Bibelen. Jeg kan ikke stoppe det. Jeg kan ikke gjøre noe med det. Det bare gjør det, uansett. Og jeg er sikker på at hvis jeg er lydig, er det noen som trenger det. Og jeg vil være trofast. Og på den Dagen vil jeg, som den store Paulus sa: “Ingen manns blod er på mine hender.” Hm-hmh. Jeg—jeg vil fortelle dere Sannheten. Ikke at jeg er . . . Jeg elsker dere.

140 Og hvis du hadde en liten gutt . . . Tenk nå på det, dame, dere som jeg irettesatte for en stund siden, dere søstre med kortklipt hår og slikt. Hvis jeg . . . Hvis du hadde en liten gutt som satt ute på gaten, og du sa: “Kjære Junior, du bør komme inn, kjære. Det kan skje, jeg vet ikke, de vil sannsynligvis kjøre rundt deg.” Du elsker ikke det barnet. Det er riktig. Du vil gå ut der og filleriste ham, eller få ham til å komme inn. Det er riktig. Du elsker ham.

141 Det er slik Evangeliet er. Gud elsker deg. “Og de Han elsker, Han tukter og irettesetter hvert barn som kommer til Ham.” Hvis dere ikke tåler tukt, dere går bort og blir sinte for det, da er dere uekte barn, dere er ikke Guds barn. Så bare husk, det er bare Skriften.

142 Nå, et ord fra Ham, ett ord, vil bety mer enn jeg kunne si i en million liv. Det er Ham. Vi kjenner Hans løfte. Vi vet hva Han lovet å gjøre. Nå vet jeg ikke om . . . gjorde . . . vi vil fra . . .

143 Ga han ut kort igjen? Delte du ut kort i dag? Hva var det? J, ja vel. Ja vel, for å spare tid, la oss bare starte fra nummer én. Nå er de sannsynligvis over hele bygningen. J, nummer én.

144 Og nå har vi noen spredt utover. Vi begynte fra, en gang, fra *denne*, over tid, noen fram og tilbake, og rundt, men vi har dem spredt rundt her. Men alle mennesker som kommer inn, hver dag, har en mulighet til å komme inn i køen. Det betyr ikke fordi du er her . . .

145 Hvor mange vet, at i dette møtet var det nesten dobbelt så mange helbredet blant publikum, som det ble helbredet her oppe? Ja visst, dere vet det. Ser dere, et bønnekort er bare for å få folk opp hit, så Den Hellige Ånd kan komme iblant dem, slik som dere er vant til å gjøre det. Vi trenger ikke engang å ha det akkurat nå. Vi kan hoppe over bønnekortene.

¹⁴⁶ Akkurat som vi gjorde i går kveld, vi hadde ikke bønnekort i går kveld. Den Hellige Ånd gikk ut blant dem som ikke hadde bønnekort. Og jeg så mange ting jeg ikke sa noe om, fordi jeg ikke visste om det var slik eller ikke. Det var fortsatt mørkt over dem, og jeg bare lot det være. Jeg visste ikke. Det hadde ikke hjulpet å kalle dem fram. Hva enn Han sier er rett, så hør på hva Han sier.

¹⁴⁷ Nå, sa du at det var J? J, nummer én? J, nummer én. Hvem har bønnekortet? Rekk opp hånden. Du må ta feil, sønn; må være noen . . . Åh, jeg beklager. Åh, langt bak, langs veggen, bakerst. Kom opp hit, dame. De—de kommer bare med disse kortene nå, gutten, broder Borders eller Billy, en av dem, noen ganger begge to, blander disse kortene foran deg, og gir deg så ditt kort, hva du måtte ønske. Vi vet ikke, de bare . . . *Denne* får kanskje nummer fem, og *den* får nummer syv, *denne* får nummer femten, og *den* nittifem, og vi vet ikke. Og så igjen, når jeg kommer, bare kaller jeg opp fra det som kommer i mitt hjerte, uansett hvor det er. Jeg bare . . . Hvis jeg sier . . . Noen ganger teller jeg hvor mange som er på en rad, og deler det med de på denne raden og får et svar. Skjønner? Og så, hvis jeg ikke gjør det, ja, så bare . . . kaller jeg fram det som kommer til meg først.

¹⁴⁸ Nummer en. J, nummer to. Nummer to, nummer tre, nummer fire, nummer fem, nummer seks, sju, åtte, ni, ti, la dem komme, ser dere. En, to, tre, fire, fem, seks, syv, åtte, ni, ti. Det er bra. Det er måten, kom rett . . . Vent, en gikk den andre veien. Jeg var . . . En, to, tre, fire, fem, seks, syv, åtte, ni. Det er riktig. Nå, her, her er det, ti. Ja vel.

¹⁴⁹ Elleve, tolv, tretten, fjorten, femten. Det er fem til. En, to, tre, fire, fem. Bra, det er bra.

¹⁵⁰ Seksten, sytten, atten, nitten, tjue. En, to, tre, fire. Jeg ser bare fire. Tjue, svarte tjue? Ja vel. Nå, vi ønsker ikke at for mange står her på en gang. Hvis vi blir ferdige med disse, og det er tidlig nok, vil vi gå etter noen flere. Vi kaller ikke fram . . . Kanskje vi . . .

¹⁵¹ La oss prøve noen flere. La oss prøve fem til. Tjueen til tjuefem, i J-ene, la dem stå om du vil. Tjueen til tjuefem. En, to, tre, helt bak, fire. En, to, tre, fire, det er fem. Ok, la oss bare stoppe der. Det er tjuefem i køen, og de—de stiller seg i kø her nede.

¹⁵² Nå skal jeg be deg om en tjeneste. Vil du gi meg din fulle . . . Gi Gud din fulle oppmerksomhet, de neste femten, seksten minuttene. Vil du gjøre det? Og vil du gjøre dette, åpne ditt hjerte? Husk nå hva jeg har sagt. La det ikke gå over hodet på deg, som vannet preller av på gåsa, som det gamle ordtaket sier. Ikke gjør det. Tenk på Dette.

¹⁵³ Hvis jeg forteller deg noe som ikke står i Skriften og et løfte for tiden, er du forpliktet til å gå til arrangøren her og komme og

fortelle meg om det. Det er riktig. Jeg—jeg lærer ingenting annet enn det som står i Ordet. Og hvis jeg holder meg til Ordet, og hvis jeg sier at Det er på den måten, og Gud . . . Det er i Bibelen. Hvis Herrens Engel fortalte meg noe som ikke stod i Bibelen, ville det ikke være Herrens Engel. Det er riktig. Han har aldri noen gang fortalt meg noe annet enn det som sto i Ordet, og dere er mine vitner. Han har aldri sagt en eneste ting, blant de hundrevis av tusenvis på tusenvis, og verdens språk, har Han noensinne sagt noe galt, eller sagt noe som ikke skjedde.

¹⁵⁴ Lytt. Spør arrangøren og dem her. Dette som dere alle ser her, er amatør siden av det. Er det riktig, brødre? [Brødrene sier: “Det stemmer.”—Red.] Ja, der ute, og ute i privatlivet, hvor Han sier: “Gå ned til *dette* stedet og se *dette*. Og *dette* vil skje. Og si *dette* her borte, *her* nede.” Det skjer bare konstant, hele tiden, ser dere, år etter år. Folket i forsamlingen ser bare de små tingene. Men nå, hvis dere vil være ærbødige.

¹⁵⁵ Nå, er alle i denne bønnekøen, som står her, fremmede for meg? Rekk opp hendene hvis dere er det. Ja vel. Hvor mange der ute, vet at jeg ikke vet noe om deg? Rekk opp hånden. Nå mens . . . Takk skal du ha. Jeg bryr meg ikke om hvor du er, hvis du er oppe på balkongen, bak langs veggen, ned gjennom *her*, uansett hvor du er. Jeg skal . . .

¹⁵⁶ Nå, dette er til ditt beste. Dette er til din fordel. Ser du, dette er til din fordel.

¹⁵⁷ Jeg trodde det var det lille barnebarnet mitt som snakket til meg da, men det var ikke det. Jeg har et lite barnebarn her et sted, i kveld, han er omtrent så stor, og jeg trodde det var lille Paul. Han sa alltid at han skulle komme, stå på plattformen, forkynne for meg, og han er ikke to år gammel ennå. Jeg tror den lille gutten leter etter mammaen sin.

¹⁵⁸ Så husk at jeg prøver å hjelpe deg. Jeg . . . Gud vet det. Jeg prøver å hjelpe deg, ser du. Se nå, jeg vil at du skal få fordelene, hvis Han kommer blant oss.

¹⁵⁹ Tenk nå på det, Jesu Kristi Person som arbeider i kjød, slik Han lovet at Han ville gjøre på slutten. Hvor mange vet at Han lovet det? Akkurat som det var der nede i Sodoma, da Engelen snudde ryggen til, og . . . Det var Gud. Tror du at det var Gud? Hvor mange tror at det var Gud? [“Amen.”] Ja visst, det var det. Bibelen sier at det var det. Og Han, Jesus, refererte til det. Legg nå merke til det.

¹⁶⁰ Nå til dere der ute uten bønnekort, jeg vil at du skal gjøre noe for meg, uansett hvor du er. Husk nå, disse tingene, følg med når Den forteller deg at du er helbredet, eller hva Den gir deg beskjed om å gjøre. Vær oppmerksom på hva Den sier. Hvis Den bare forteller deg noe, er det for å styrke troen din. Og så når troen din kommer til et punkt, strekker du deg bare ut og tar imot Gud. Det er ikke meg, for vår Himmelske Far vet det.

161 Jeg ser nedover denne køen her, jeg ser ikke en eneste person jeg kjenner. Jeg kan ikke se mer enn to eller tre personer i hele forsamlingen, som jeg kjenner. Og jeg vet ikke, for øyeblikket, om jeg kan si, vise en eneste. Jeg vet at Edmund Way var her for noen minutter siden. Jeg trodde jeg så ham, og jeg—jeg tok feil . . .

162 Hvis jeg ikke tar feil, ser jeg noen jeg kjenner, er en mann og hans kone, og ei lita jente, som heter Fritzingen, fra oppe i Ohio. Er det, er du Bro- . . . *den* broder Fritzingen? Dere sitter i en slags liten ring der . . . Det er broder og søster Fritzingen, fra Ohio, venner av meg.

163 Og foruten det, er det en som sitter bak der . . . Jeg ser på siden her borte, er en gammel mann som snart er nittito år gammel, som heter William Dauch. Han og hans kone. Hun er sykepleier. William Dauch, i Ohio, en veldig nær venn av meg. For ikke lenge siden, fikk han, nittien år gammel, fikk han fullstendig hjertesvikt, hjerteinfarkt, og kona hans ringte meg, at jeg måtte komme med en gang, han holdt på å dø akkurat da. Og på . . .

164 Han har virkelig vært en kjær venn for meg. På veien opp for å se ham, var jeg bekymret. Og jeg stoppet, og ett av hjulene mine hadde kommet ut av kurs, og holdt på å kutte dekket i stykker, og jeg kjørte inn på en Texaco-stasjon, fylte litt bensin, og de kom ut og så på det. Og jeg kikket opp, og jeg så broder Dauch gå ned gjennom kirken min og håndhilste på meg. Jeg sa: "Priset være Herren." Og jeg så tilbake denne veien, og her kom han nedover gaten og håndhilste på meg. Jeg dro til ham.

165 Jeg traff legen hans, en ung jøde, eller en middelaldrende mann, jødisk mann. Og jeg sa: "Hvordan går det med ham, doktor?"

166 Sa: "Han har ingen sjanse." Sa: "Han er under oksygenteltet." Sa: "Han vil dø der." Han sa: "Husk at han er nittien år gammel."

Jeg sa: "Ja, sir."

167 Sa: "Det er en total hjertesvikt. Ingenting kan gjøres." Sa: "Det er hans tid til å gå."

168 Og jeg sa: "Ja, sir. Men, nei, han kommer ikke til å gå. Det er alt."

169 Jeg gikk inn, la hånden min under teltet. Jeg sa: "Broder Dauch, kan du høre meg?" Han så opp på meg. Nå, egentlig er navnet hans D-a-u-g-h, han er en tysker, og jeg bare uttaler det Dauch, ser dere. Og jeg—og jeg la hånden min under teltet, og jeg sa: "Hører du meg, broder Dauch?"

Han sa: "Ja."

Jeg sa: "Du kommer ikke til å gå bort. Jeg har sett at du ikke kommer til å gå bort."

170 En uke senere, da jeg sto i kirken min, hvem andre enn broder Dauch kom gående opp gjennom kirken! Jeg forlot møtet og kjørte over elven, til en kafeteria for å spise. Og da jeg gikk ut av bilen og gikk oppover gaten, så kommer broder Dauch med hånden utstrakt. Disse visjonene slår ikke feil.

171 Og den mannen på nittien år, og følger hvert eneste møte, var i California. Vil du bare rekke opp hånden, broder Dauch? Sitter der, slik at folket kan se hva en ekte soldat er nå. Her, sitter rett her, ser dere, nittien år gammel, og følger hvert eneste møte. Når jeg er i tabernaklet, kjører han hundrevis av miles hver dag, for å høre meg holde en liten preken, og drar tilbake. Gud: "Det skal bli Lys i kveldstiden."

172 Jeg sa, her om dagen snakket jeg med ham, jeg sa: "Hva kan jeg gjøre for deg, broder Dauch?"

173 "Jeg ber bare om én ting, broder Branham. Når Han kommer, vil jeg gå sammen med Ham."

174 Sa: "Ikke bekymre deg. Det er garantert. Ja visst." Nå, mannen kom inn, ble døpt, åh, kom inn og mottok dåpen i Den Hellige Ånd og alt, bare en vidunderlig Kristi tjener.

175 Nå skal jeg be alle sammen, virkelig ærbødig, se denne veien og be.

176 Hvor mange lærere her vet at Han er Øverstepresten akkurat nå, som kan ha medlidenhet med våre svakheter? Vel, hvis Han er den samme i går, i dag og for evig, og den samme Øverstepresten, ville Han handle på samme måte. Bare at Han, Hans kropp er ved . . . på Guds Trone. Hvor mange vet det? ["Amen."]
Jesu kropp er på Guds Trone. Men Han bruker kroppen vår til å manifestere Seg gjennom, akkurat som Han lovet å gjøre. "De gjerningene Jeg gjør, skal dere gjøre også."

Jeg vil be dere om å sitte stille, være ærbødige, våke, be.

177 Nå, Himmelske Far, jeg har prøvd mitt beste på å være så ærbødig som mulig, om det. Nå, bare et ord fra Deg nå, Herre, og må så den stille, lille Røsten komme ned gjennom forsamlingen og si: "Det er Meg; vær ikke redde." Gi det, Far. Og jeg overgir meg til Deg, med Budskapet som er blitt forkynt i kveld, la det bli stadfestet ved Ditt Ord. Du trenger ikke å gjøre det. Men Du vil gjøre det, eller Du gjør det, fordi Du har lovet det. Jeg ber om at Du vil gi dette, i Jesu Navn. Amen.

178 Og alle er virkelig ærbødige, bare virkelig ærbødige. Hvordan går det? Nå skal jeg gi deg Skriftsteder mens vi går videre. Om Herren gjør det, vet jeg ikke. Men ba- . . . Og jeg har forkynt på den måten, ser dere, det er én slags salvelse. Dette er en annen slags salvelse. Den var bare velsignelse. Denne, bare én ting, tar nesten livet rett fra deg.

179 Nå står damen her. Jeg har aldri sett henne i mitt liv. Er vi fremmede? Jeg tror du sa, for en stund siden, at jeg ikke kjente

deg. Gud kjenner deg. Han kjenner meg. Vet du, at det vi står her for nå, vil vi måtte stå til ansvar for på Dommens Dag? [Søsteren sier: “Amen.”—Red.] Er du klar over det? Vet du at det vi gjør nå, vil Gud la oss stå til ansvar for der oppe? Jeg sa det bare for en hensikt. Nå, hvis Herren Jesus vil åpenbare for meg hva du gjør, hva du tenker på, eller noe lignende, ville du tro det? Du ville måtte tro det, ikke sant? [“Amen.”]

180 Ville dere tro det der ute, dere publikum?

181 Nå står vi akkurat som kvinnen ved brønnen, og vår Herre, en mann og en kvinne møtes for første gang. Skjønner? Her er vi, møtes for . . . Det er Johannes det 4. kapittel. Nå hvis Den Hellige Ånd vil si . . . Hvis du er her for noen andre, hvis du er syk, hvis det er problemer i hjemmet, om det er økonomiske problemer, uansett hva det er, jeg har ingen anelse. Men det har Han. Men Han kan skjelve tankene som er i ditt hjerte. Han er Ordet. Jeg kan ikke det. Jeg er en mann. Du er bare litt nervøs, og det er grunnen til at jeg gjør dette, skjønner du.

182 Det er ett av problemene dine, er nervøsitet. Det er riktig. Og du har også diabetes, det er en annen ting som er galt med deg. Det er riktig. Komplikasjoner, bare mange ting som er galt. Er det riktig? Hvis det stemmer, løft opp hånden. Skjønner? Tror du at Han vil helbrede deg? [Søsteren sier: “Det gjør jeg.”—Red.] Gjør du det? Nå, nervøsiteten din er forårsaket av din alder, ser du, men nå vil alt det forlate deg. Og jeg tror at ved tro vil vi gå til Golgata, få en Blodoverføring.

183 Nå, det var nøyaktig det Han gjorde. Han fortalte kvinnen ved brønnen hva problemet hennes var. Hennes var for mange ektemenn. Ditt var hva . . . Jeg tror det var nervøsitet og to eller tre ting galt med deg. Det stemmer, ikke sant? Det er det samme.

184 Nå, da Han kom til Simon, fortalte Han ham hvem han var. Tror du at Gud kan fortelle meg hva du heter? Ville det få deg til å tro mer? Ville det? Fru Strong . . . [Søsteren sier: “Stout.”—Red.] Stout, vil du tro? Gå og tro, og du . . . Alt er over. Amen.

185 Kom. Tror du? Jeg er også en fremmed for deg. Jeg kjenner deg ikke. Gud kjenner deg. Tror du at Han kan åpenbare for meg hva som er problemet ditt? Og hvis Han gjør det, da lovet være Herren Gud. Er det sant? [Søsteren sier: “Ja, det er sant.”—Red.] Nå, trenger—trenger ikke bekymre deg, ser du, det er—det er Ham som du føler der. Ja vel. Du lider også av en nervøs tilstand, mental nervøsitet, og du blir lett oppskaket. Og du lider av blæreproblemer, noe galt med leveren, og du har anemi. Det er korrekt. Du har noe . . .

186 Det dukker stadig opp en mann her. Tror du at Gud kan helbrede deg? [Søsteren sier: “Ja, det gjør jeg.”—Red.] Helbrede mannen din også, gjøre ham frisk? Tror du at mageproblemene vil forsvinne, og at han blir bra? Det er det han sliter med.

Gå og legg hendene på ham, fortell ham det, og det vil—det vil forlate ham.

¹⁸⁷ Jeg er en fremmed for deg. Herren Jesus kjenner oss begge, ikke sant? Tror du at Gud kan gjøre deg frisk? Hvis Herren Jesus vil åpenbare for meg det som er . . . at du er . . . som er i ditt hjerte, tror du at Han vil gjøre deg frisk? Du har hatt noen problemer. Du har et—et—et problem med galleblæren, det er én ting. Og en annen ting, det har forårsaket sår i blæren din, men det var det legen din sa. Nå, en annen ting er at de ønsker å operere for det. Det er helt riktig. Er ikke det sant? Tror du nå at Han kan unngå det? Tror du at din tro er på Ham? Nå vet du at det ikke er jeg som gjør det. Du tror? Ja vel. Gå, og la det skje med deg etter din tro.

¹⁸⁸ Vi er fremmede for hverandre, antar jeg. Herren Gud kjenner oss begge. Tror du at Han er i stand til å åpenbare for meg de tingene som vil hjelpe deg? [Søsteren sier: “Ja, jeg vet det.”—Red.] Du, tror du Han vil. [“Helt sikker.”] Jeg sier . . . “Helt sikker”, det er veldig bra. Det er veldig fint. Nå, det er mange ting som er galt med deg, så mange komplikasjoner og slikt, og en slags hoste, og du klarer ikke å bli kvitt den. Og du er veldig nervøs. Og—og det, det stemmer.

¹⁸⁹ Så har du en byrde på hjertet ditt, og den byrden er for noen, som er din sønn. Og han har et—et problem, noen problemer i hjemmet. Han og kona hans, de krangler alltid med hverandre . . .? . . . Og du er nedtrykt på grunn av det. Det er riktig. Tro nå av hele ditt hjerte, og alt vil løse seg og bli borte. Tro nå. Herren velsigne deg.

¹⁹⁰ Hvordan har du det, sir? Jeg er en fremmed for deg, og—og du er en fremmed for meg. Og det har—det har begynt . . . Visjonene nå, jeg ser, ser ut som om hele huset bare blir lyst, som en slags virvel som går rundt. Skjønner? Men tror du at Herren Jesus kan åpenbare for meg hva du står der for? Tror du at Han vil? Det tror jeg også. Jeg snakker bare til deg, for å få kontakt med din ånd, det er akkurat derfor jeg gjør det. Ser du, jeg kjenner deg ikke, så det må være noe annet enn meg som gjør det. Jeg må komme meg så fullstendig bort fra meg selv, slik at Han gjør det Selv. Forstår du?

¹⁹¹ Nå, én ting, du lider av en enorm nervøs tilstand, og denne nervøse tilstanden har vart en stund. Det er riktig. Og den nervøse tilstanden har også forårsaket at du har høyt blodtrykk. Og du har hatt et hjerneslag. Slik er det. Hør her, du har enten vært en predikant, eller du er en predikant. Du er en predikant; jeg så deg stå på prekestolen. Ha så tro på Gud, og den nervøsiteten vil forlate deg. Alle forkynnere har det. Du kommer til å bli helt bra. Gå tilbake til prekestolen din, og adlyd Gud og vær tro mot det Ordet, Jesus Kristus.

192 Tror du at ryggplagene forlot deg, da du satt i stolen? Tror du det? [Søsteren sier: “Ja.”—Red.] Ja vel, sir, så bare fortsett å gå videre, og si: “Takk, Herre.”

193 Kom, dame. Hvordan går det? Tror du at jeg er Hans tjener? [Søsteren sier: “Ja visst.”—Red.] Ja vel. Tror du at det dameproblemet, kvinnelige problemet, kommer til å forlate deg? [“Amen.”] Gjør du? Så gå videre, si: “Takk, Herre.”

194 Nyreproblemer, ryggproblemer, i ryggen. Tror du at Gud vil helbrede deg og gjøre deg frisk fra det? Tror du at Han vil gjøre deg frisk? Ja vel, ta på deg . . . ? . . .

195 Kom, dame. Jeg er en fremmed for deg. Hvis jeg ikke sa noe til deg, i det hele tatt, ville du tro at Guds Nærvær er her for å helbrede de syke? [Søsteren sier: “Absolutt, jeg tror det.”—Red.] Ville du? Vel, hvis du gjør det, vil mageproblemene dine . . . Jeg har allerede fortalt deg, skjønner du. Det er—det er borte. Jeg sa det til deg, ser du.

196 Hvordan har du det, sir? Gud bor i hjertet. Og hjertet ditt har vist seg å være dårlig i det siste. Tror du at Han vil gjøre det friskt? Gå din vei og tro det. Gud velsigne deg. Du tror; Han vil gjøre det friskt.

197 Du er nervøs, førte til at du fikk mageproblemer, magesår. Det plager deg etter å ha spist. Tror du at alt er borte nå? Gå og kjøp deg noe å spise.

198 Det er vanskelig for deg å reise deg, ryggen har plaget deg så mye. [Pasienten sier: “Ja, sir.”—Red.] Den vil ikke plage deg lenger, hvis du vil tro det. Vil du? [“Ja, sir.”] Ja vel, gå videre, og må Herren Jesus gjøre deg helt frisk.

199 Hva er du så nervøs for? Bare gå videre og si: “Jeg kommer ikke til å være nervøs noe mer”, og du vil ikke være det. Gå og tro. Ja vel, sir.

200 Kom, dame. Nå, den etiopiske kvinnen og den hvite mannen, helt det samme, omtrent det samme som møttes på den tiden, Jesus. De hadde segregering som de pleide å ha i sør, men vi har det ikke lenger. Jesus fikk dem til å forstå at alle mennesker var Guds folk. Det var ingen forskjell, ser dere, om hun var jøde eller samaritan.

201 Nå, hvis Gud ikke hjelper deg, vil ganske snart den leddgikten lamme deg. Men tror du at Han kommer til å hjelpe deg, gjøre deg frisk? Akkurat som kvinnen gjorde, gå din vei og fortell ditt folk hvilke store ting Gud har gjort for deg. Ja vel.

Nå, det er en kirurg som er klar til å operere.

202 Bare et øyeblikk. Det var ikke denne kvinnen. Nå, bare et øyeblikk, alle ærbødige nå. Er—er satan, som prøvde å gjøre noe. Her er det. Svulst, svulst, begge to. Det er riktig. Du har svulst, hun har svulst, og den djevelen skriker om hjelp fra den andre. Men Den Hellige Ånd roper også. Hvem skal du tro, Ham? Ja vel.

Stå opp fra feltsengen, dame. Reis deg opp fra båren. Kom deg opp fra den, og tro. Gå, tro Ham nå. Amen.

²⁰³ Tror du? Alle ting er mulig. Tror du? Hva med dere ute i møtet?

²⁰⁴ La oss reise oss akkurat nå. Akkurat nå er tiden inne for å gjøre det. La hver person . . . Gud velsigne dere. La hver person reise seg akkurat nå. Gi Gud pris. Løft opp hendene.

²⁰⁵ Takk, Herre Jesus! Vi priser Deg for Din storhet, og Din helbredelse for de syke.

ET VITNESBYRD PÅ SJØEN NOR64-0307

(A Testimony On The Sea)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på lørdag kveld, 7. mars, 1964, i Soul's Harbor Tempel i Dallas, Texas, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org